

Zoek het uit, Chloe Brown

Hoofdstuk 1

Twee maanden later

‘O, je bent een schat, Red.’

Redford Morgan probeerde opgewekt te grijnzen, wat niet makkelijk was nu hij tot zijn elleboog in het toilet van de tachtiger zat. ‘Ik doe gewoon mijn werk, mevrouw Conrad.’

‘Je bent de beste huisbewaarder die we ooit hebben gehad,’ kirde ze vanuit de deuropening van de badkamer, terwijl ze een gerimpelde hand tegen haar knokige borst drukte. Haar grote witte haardos trilde van emotie. Nogal een dramaqueen was het, de lieverd.

‘Bedankt, mevrouw C,’ zei hij rustig. ‘Dat is lief.’ *Als je nu ook nog zou ophouden met troep in je wc propfen, waren we de beste vrienden.* Dit was de derde keer binnen een maand dat hij naar flat 3E was gehaald vanwege problemen met de afvoer en hij was mevrouw Conrads onzin eerlijk gezegd behoorlijk zat. Of die van haar kleinzoons, eigenlijk.

Reds in rubberhandschoen gehulde hand kwam eindelijk boven uit de diepte van het toilet. In zijn hand lag een kletsnatte klont keukenpapier. Hij vouwde het kleine pakketje open en onthulde... ‘Is dit uw groenteovenshotel, mevrouw C?’

Ze keek hem even uilachtig aan en kneep haar ogen toen toe. ‘Nou, ik heb geen idee. Waar is mijn bril?’ Ze draaide zich om alsof ze op zoek wilde gaan.

‘Nee, laat maar,’ zei hij met een zucht. Hij wist heel goed dat

het haar groenteovenschotel was, net als de vorige keer en de keer daarvoor. Hij gooide de klont weg en begon zijn handschoenen uit te trekken, en zei voorzichtig: ‘U moet eens met uw kleinzoons praten. Ze spoelen hun eten door het toilet.’

‘Wat?’ bracht ze geschokt uit, duidelijk gepikeerd. ‘Néé. Nee, nee, nee. Niet mijn Felix en Joseph. Dat zouden ze nooit doen! Het zijn geen spilzieke jongens, en ze zijn dol op mijn kookkunsten.’

‘Dat zal best,’ zei hij langzaam, ‘maar... nou ja, mevrouw C, elke keer als ik hier kom, vind ik een pakketje van broccoli en champignons dat de afvoer blokkeert.’

Het was een moment stil terwijl mevrouw Conrad met die informatie worstelde. ‘O,’ fluisterde ze. Hij had nooit zoveel bedroefdheid in een enkele klank gehoord. Ze knipperde snel met haar ogen en tuitte haar dunne lippen en Red voelde een steek in zijn hart toen hij beseftte dat ze probeerde om niet te huilen. In vredesnaam, nee. Hij kon niet omgaan met huilende vrouwen. Als ze ook maar een enkele traan liet vallen, zou hij hier de hele avond zitten en komen vol groenteovenschotel eten met enthousiasme en sprankelende complimenten.

Ga alsjeblieft niet huilen. Over tien minuten zit mijn dienst erop en ik heb echt een verdomde hekel aan broccoli. Ga alsjeblieft niet huilen. Ga alsjeblieft niet...

Ze draaide zich van hem weg, net toen de eerste snik door haar dunne schouders trok.

Zucht.

‘Kom op, mevrouw C, niet van slag zijn.’ Ongemakkelijk legde hij zijn handschoenen weg en liep hij naar de gootsteen om zijn handen te wassen. ‘Het zijn maar kinderen. Iedereen weet dat kinderen ongeveer even veel benul hebben als de gemiddelde geit.’

Mevrouw Conrad liet een klein borrelend lachje ontsnappen en draaide zich weer naar hem toe, terwijl ze haar ogen depte met een zakdoek. Oude mensen hadden altijd zakdoeken. Ze verborgen ze

op hun lichaam zoals ninja's dat met werpsterren deden. 'Je hebt gelijk, natuurlijk. Maar... Nou ja, ik dacht dat die ovenschotel hun favoriet was.' Ze snuifte en schudde haar hoofd. 'Maar het doet er niet toe.'

Naar de trilling in haar stem te oordelen, deed het er echt wel toe.

'Ik wed dat het een verrekt goede ovenschotel is,' zei hij, omdat hij verdomme de grootste mond op aarde had.

'Denk je dat?'

'Ik weet het zeker. U ziet eruit als een vrouw die wegwijs is in de keuken.' Hij had geen idee wat dat betekende, maar het klonk goed.

En mevrouw Conrad vond het duidelijk leuk, want haar wangen werden rood en ze maakte een hoog, tinkelend geluid dat een giechel zou kunnen zijn. 'O, Red. Weet je, toevallig heb ik nog een beetje in de koelkast staan.'

Natúúrlijk had ze dat. 'Is dat zo?'

'Ja! Wil je wat proeven? Je voeden is wel het minste dat ik kan doen, na al je harde werk.'

Zeg nee. Zeg dat je plannen voor de vrijdagavond hebt. Zeg dat je vijf biefstukken hebt gegeten als lunch. 'Heel graag,' zei hij, en glimlachte. 'Ik zal me eerst thuis even opfrissen.'

Het kostte hem dertig minuten om te douchen en zich om te kleden in zijn eigen appartement op de begane grond. Het hoorde bij het werk. Aangezien hij tegenwoordig een leven vol spanning en sensatie leidde, verruilde hij zijn donkergrijze overall voor – *tromgeroffel, alstublieft* – een marineblauwe overall die net uit de wasmachine kwam. Om eerlijk te zijn had hij geen idee wat hij hoorde te dragen voor een diner met een oud dametje, maar zijn gebruikelijke werklarzen en oude leren jas leken niet echt gepast.

Pas toen hij zijn voordeur achter zich op slot deed, kwam het in Red op – deze hele situatie was misschien niet helemaal in de haak. Hoorde hij wel bij huurders te eten? Was dat toegestaan? Hij zag niet hoe het kwaad kon, maar hij was redelijk nieuw in dit hele

huishouder-geintje en hij was niet bepaald bevoegd. Voor de zekerheid pakte hij zijn telefoon en stuurde hij een bericht naar Vik, de huisbaas – en de vriend die hem deze baan had gegeven.

Mag ik bij het vriendelijke oude dametje in 3E eten?

Viks antwoord kwam even snel als altijd.

Als dat je ding is, man. Ik oordeel niet.

Red lachte half verontwaardigd en rolde met zijn ogen terwijl hij zijn telefoon wegstopte. En toen, uit het niets, hoorde hij het.

Of eigenlijk hoorde hij háár.

Chloe Brown.

‘... Ik zie jullie voor de brunch, als het lukt,’ zei ze. Haar stem klonk scherp en duur, alsof iemand een diamant had leren praten. Het geluid klutste zijn brein, omdat haar kordate manier van spreken hem herinnerde aan mensen en plekken die hij liever zou vergeten. Aan een andere tijd en een andere vrouw, een vrouw die haar zilveren lepel in één verzorgde hand hield en zijn hart fijnkneep in de andere.

Chloe’s omfloerste timbre en de herinneringen die dat losmaakte, waren de enige waarschuwingen die hij kreeg voor hij de hoek omging en face to face stond met de vrouw zelf. Of eigenlijk face to keel. Als in, ze stond verdomme vlak voor hem en ze botsten op elkaar en op de een of andere manier knalde haar gezicht tegen zijn keel.

Wat pijn deed. Veel pijn.

De impact deed ook iets vreselijks met zijn luchtstroom. Hij zoog adem binnen, verslikte zich erin, en reikte op hetzelfde moment naar haar. Dat laatste gedeelte was een automatische reflex: hij was tegen iemand gebotst, dus nu was het zijn taak om te zorgen dat

die iemand haar evenwicht niet verloor. Alleen was het natuurlijk niet zomaar iemand. Het was Chloe, wier middel zacht was onder zijn handen. Chloe die rook naar een tuin na een lentebui. Chloe die hem nu wegduwde alsof hij een overdraagbare ziekte had en sputterde: ‘O, mijn... Wat...? Blijf van me af!’

Ze was *cute as a button*, als een knoopje zo schattig, maar haar toon was messcherp. Hij liet haar los voor ze een embolie kreeg en huiverde toen zijn eeltige handen even aan de pastelkleurige wol van haar vest bleven hangen. Ze deinsde achteruit alsof hij haar elk moment kon aanvallen en hield hem met spijkerharde argwaan in het oog. Zo keek ze altijd naar hem – alsof hij dertig seconden verwijderd was van haar vermoorden en haar huid als kledingstuk dragen. Ze had hem behandeld als een of ander wild dier sinds de dag waarop ze elkaar hadden ontmoet, toen hij haar had rondgeleid in de flat waarvan hij nooit had gedacht dat ze hem zou huren.

Ze was een week later ingetrokken en had zijn innerlijke rust van toen af aan verstoord met haar ijzige routine.

‘Ik... Ik heb geen idee hoe dat kon gebeuren,’ zei ze, alsof hij de hele situatie stiekem had georganiseerd, puur om haar te kunnen grijpen.

Hij knarsetandde en probeerde haar ervan te verzekeren dat dit geen beroving of verknoeide poging tot ontvoering was – dat hij, ondanks zijn tatoeages en zijn accent en alle andere dingen waardoor elegante vrouwen zoals zij oordeelden over kerels zoals hij, niet écht een gevaarlijke crimineel was. Maar het enige dat uit zijn mond kwam, was een waardeloos piepend geluid, dus gaf hij het op en concentreerde hij zich maar op ademen. De pijn in zijn keel vervaagde van een giftig geel naar een lichte citroenachtige schakering.

Hij had niet eens opgemerkt dat haar zussen er waren, tot ze begonnen te praten.

‘O, Chloe,’ zei de kleinste zus, Eve. ‘Kijk nou wat je hebt gedaan!’

Die arme man hoest zijn logica nog uit.’

De andere zus – Dani noemden ze haar – rolde met haar ogen en zei: ‘Bedoel je soms “longen”, lieverd?’

‘Nee. Moeten we iets doen? Toe dan, Dani, doe iets.’

‘En wat moet ik doen? Zie ik er soms uit als een verpleegster?’

‘Nou, we kunnen hem niet laten stikken,’ zei Eve heel redelijk. ‘Veel te zonde van zo’n prachtige...’

Chloe’s stem sneed als een mes door hun gekibbel heen. ‘O, wees stil, jullie allebei. Jullie gingen toch weg?’

‘We kunnen nú niet weggaan. Onze favoriete huisbewaarder is in crisis.’

Kijk, waar Chloe Red had gehaat vanaf hun eerste ontmoeting, leken haar zussen, Dani en Eve, dol op hem. Ze deelden haar deftige accent, maar niet haar ogenschijnlijke klassendiscriminatie. Hij beschouwde Dani als de elegante, met haar geschoren hoofd en haar zwierige zwarte outfits. Haar glimlach was zo charmant dat het illegaal zou moeten zijn en ze liet hem elke keer dat ze elkaar tegenkwamen als een lamp stralen. Ondertussen was Eve de vrolijke, het jongste zusje met lange, pastelkleurige vlechten en een manisch energieke manier van doen die als bliksem om haar heen knetterde. Ze hield van flirten. Ze hield ook van gestippelde outfits en schoenen die ermee vloekten, wat zijn kunstzinnige gevoelens krenkte.

Als een van hén flat 5D vijf weken geleden had genomen, dan was het prima geweest. Maar nee – het moest Chloe zijn. Het moest de zus zijn die zorgde dat hij zich een onbehouden, eng monster voelde. Het moest de verwaande zus zijn die had besloten dat hij gevaarlijk was, alleen maar om waar hij vandaan kwam. Waarom ze hier überhaupt woonde, in dit opgewekt kleinburgerlijke appartementsblok, was een verdomd mysterie; ze was overduidelijk schatrijk. Na Pippa kon hij de glans van een vermogende vrouw van mijlenver herkennen.

Maar hij ging niet aan Pippa denken. Daar kwam nooit iets goeds van.

‘Ik ben in orde,’ wist hij gesmoord uit te brengen, terwijl hij met zijn tranende ogen knipperde.

‘Zien jullie wel?’ zei Chloe snel. ‘Niets aan de hand. Tijd om te gaan.’

God, ze irriteerde hem. Die vrouw had net verdomme zijn zuurstof afgesneden en nog kon ze geen greintje beleefdheid opbrengen. Absoluut ongelooflijk. ‘Leuk om te zien dat je nog steeds een en al beminnelijkheid bent,’ mompelde hij. ‘Zijn dat de manieren die ze je op de etiquetteschool leren, ja?’

Hij had spijt van de woorden zo gauw ze uit zijn mond kwamen. Ze was een huurder. Hij was de huisbewaarder, bij de gratie van God en zijn beste vriend. Hij hoorde onder alle omstandigheden beleefd tegen haar te zijn. Maar hij had al weken geleden doorgekregen dat zijn goede aard, zijn filters en zijn gezonde verstand allemaal verdwenen in de buurt van Chloe Brown. Echt, hij was geschokt dat ze hem niet allang had gerapporteerd.

Dat was eigenlijk nog het vreemdste aan haar. Ze bitste tegen hem, ze haalde haar neus voor hem op, maar ze had hem nooit, maar dan ook nooit gerapporteerd. Hij wist niet wat hij daarvan moest maken.

Op dit moment schoot er een donker vuur in haar ogen die zich vernauwden achter haar felblauwe bril. Hij genoot op een esthetisch niveau van de aanblik en haatte zichzelf er een klein beetje om. Hoog op de lijst met irritante dingen aan Chloe Brown stond haar verdomd mooie gezicht. Ze had het type briljante, decadente, rococo-schoonheid dat zijn handen liet jeuken om een potlood of een penseel te pakken. Het was belachelijk overdreven: een stralende bruine huid, gebogen wenkbrauwen die licht sarcastisch stonden, een mond waar je je als een donzen bed in kon laten zakken. Ze had niet het recht om er zo uit te zien. Helemaal niet.

Maar hij wist dat hij duizenden aardetinten zou mengen om haar te schilderen en een scheutje ultramarijn zou toevoegen voor de rechte montuur van haar bril. Het dikke, kastanjebruine haar dat in een knot op haar hoofd was verzameld? Hij zou het losmaken. Soms staarde hij in het niets en dacht hij aan de manier waarop hij haar gezicht zou omlijsten. Meestal dacht hij aan hoe hij niet aan haar hoorde te denken. Nooit. Helemaal niet.

Elk woord was zo opzettelijk als een schot toen ze tegen hem zei: ‘Het spijt me vreselijk, Redford.’ Het klonk alsof ze ongeveer even veel spijt had als een wesp die had gestoken. Zoals altijd zeiden haar lippen en tong één ding, maar stonden haar ogen dodelijk. Hij werd over het algemeen gezien als een gemakkelijke vent, maar Red wist dat zijn ogen op dit moment precies hetzelfde stonden.

‘Geen probleem,’ loog hij. ‘Mijn schuld.’

Ze trok een schouder op, op een manier waarvan hij uit ervaring wist dat het rijkeluispraat was voor ‘zal wel’. Toen vertrok ze zonder nog een woord, omdat hun gesproken strijd na de eerste paar passief-agressieve sneren nooit heel uitgesproken was.

Hij keek hoe ze zich omdraaide. Haar plooirok zwierde om haar kuiten. Hij zag hoe haar zussen volgden en zwaaide even toen ze hem over hun schouder bezorgde blikken toewierpen. Hij hoorde hun voetstappen wegsterven, vermande zich, ging naar de flat van mevrouw Conrad en at haar vreselijke ovenschotel.

Maar hij dacht niet meer aan Chloe Brown. Geen enkele keer. Helemaal niet.

Sommige mensen zouden misschien zeggen dat het schrijven van een lijst met items om te veranderen in je leven na een aanvaring met de dood bespottelijk was – maar die mensen, zo had Chloe besloten, ontbrak het simpelweg aan de benodigde fantasie en

toewijding aan plannen. Ze slaakte een zucht van pure tevredenheid terwijl ze zich dieper in haar berg van sofakussens nestelde.

Het was zaterdagavond en ze was blij om alleen te zijn. Haar rugpijn was vandaag even martelend als gisteren, haar benen waren verstijfd en pijnlijk, maar zelfs die problemen konden deze rust niet verpesten. Toen ze haar pen op papier had gezet in haar queeste om haar leven uit te zoeken, was een eigen huis vinden het eerste dat ze had opgeschreven. Ze had dat doel bereikt en – verontrustende huisbewaarders daargelaten – het had alleen maar vruchten afgeworpen.

Door de smalle opening tussen de gordijnen in haar woonkamer ving ze een glimp op van de laatste stralen van de septemberzon. Die warme, oranje gloed kwam boven de kolossale schaduw van de westkant van haar appartementencomplex uit en maakte de binnenhof die midden in het gebouw lag lommerrijk en vredig en alle bloeiende herfsttinten zo diep van kleur als aarde en bloed. Haar flat was al even geruststellend: koel en stil, op de zachte zoem van haar laptop en het gestage getik van haar vingers op het toetsenbord na.

Geluk, onafhankelijkheid, echt alleen zijn. Het was beter dan zuurstof. Ze ademde het in. Dit was, in één woord, zaligheid.

Het was ook het moment waarop haar telefoon begon te schallen en haar kalmte als glas verbrijzelde.

‘O, allemachtig.’ Chloe gunde zichzelf precies drie seconden om te zwelgen in haar ergernis, voor ze de telefoon greep en op het scherm keek. *Eve*. Haar kleine zusje. Wat betekende dat ze de telefoon niet simpelweg kon uitzetten en in een lade kon proppen.

Verdorie.

Ze nam op. ‘Ik ben aan het werk.’

‘Nou, dat is simpelweg onacceptabel,’ zei Eve opgewekt. ‘God-dank dat ik bel.’

Chloe genoot van zich ergeren – knorrigheid stond hoog op

haar lijst met hobby's – maar ze genoot ook van ongeveer alles aan haar maffe jongste zus. Ze vocht tegen het opkrullen van haar eigen lippen en vroeg: 'Wat wil je, Evie-boontje?'

'O, ik ben zo blij dat je dat vraagt.'

Chips. Chloe kende die toon, en het voorspelde nooit iets goeds voor haar. 'Weet je, elke keer als ik opneem als jij bent, merk ik dat ik daar al snel spijt van krijg.' Ze zette haar telefoon op de luidspreker en legde hem op de armleuning, zodat haar handen terug konden naar de laptop die ze op haar knieën in evenwicht hield.

'Wat een flauwekul. Je aanbidt me. Ik ben catatonisch aanbiddelijk.'

'Bedoel je "categorisch", lieverd?'

'Nee,' zei Eve. 'Oké, luister goed. Ik ga je een reeks instructies geven. Niet nadenken, niet tegenspreken, gewoon gehoorzamen.'

Dit ging mooi worden.

'Karaoke begint over een uur in de bar in Hockley – nee, Chloe, houd op met dat gesteun. Niet nadenken, niet tegenspreken, gewoon gehoorzamen, weet je nog? Ik wil dat je opstaat, wat lippenstift opdoet –'

'Te laat,' onderbrak Chloe haar droogjes. 'Ik heb mijn pyjama al aan. Ik ben klaar voor vandaag.'

'Om halfnegen?' Eves enthousiasme haperde en werd vervangen door aarzelende bezorgdheid. 'Je hebt toch geen aanval, hè?'

Chloe voelde zich wat milder door die vraag. 'Nee, schat.'

De meeste mensen vonden het moeilijk om te accepteren dat Chloe ziek was. Fibromyalgie en chronische pijn waren onzichtbare aandoeningen, dus ze waren makkelijk om weg te wuiven. Eve was gezond, dus de uitputting die Chloe tot op het bot voelde, zou zij nooit voelen, net zomin als de kwellende migraines, de koorts en de verwarring, en de talloze bijwerkingen van de talloze medicijnen. Maar Eve hoefde al die dingen niet te voelen om empathie te hebben. Ze hoefde Chloe's tranen of pijn niet te zien om te geloven

dat haar zus het soms moeilijk had. Dat hoefde Dani trouwens ook niet. Ze begrepen het.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Eve, met argwaan in haar toon. ‘Want je was gisteren vreselijk onbeleefd tegen Red en dat betekent meestal –’

‘Het was niets,’ onderbrak Chloe haar scherp. Haar wangen brandden van schaamte. Redford Morgan: meneer sympathiek, geliefde huisbewaarder, de man die iederéén mocht behalve haar. Maar aan de andere kant mochten mensen haar meestal niet. Ze schoof alle gedachten aan hem weer netjes terug in hun kooi. ‘Ik ben in orde. Beloofd.’ Het was geen leugen, vandaag niet. Maar ze zou hebben gelogen als het nodig was. Soms was de bezorgdheid van haar familie juist een geestdodend symptoom.

‘Mooi. In dat geval kun je absoluut met me mee naar karaoke. Het thema is duetten en ik ben in de steek gelaten door mijn zogenaamde beste vriendin. Ik heb met spoed een grote-zusterlijke vervanger nodig.’

‘Helaas zit mijn planning vol.’ Met een paar klikken met haar vingertoppen minimaliseerde Chloe één scherm, maximaliseerde ze een andere en zocht ze in haar cliëntenvragenlijst naar de sectie over presentaties met getuigenissen. Ze kon zich niet precies herinneren of...

‘Plánning?’ vroeg Eve op morrende toon. ‘Ik dacht dat je je planningen in de steek zou laten. Ik dacht dat je aan een nieuw leven ging beginnen!’

‘Dat is ook zo,’ zei Chloe mild. ‘Maar ik heb ook een baan.’ *Aha.* Ze vond de informatie die ze nodig had en stopte die weg in haar hoofd. Ze hoopte dat hersenmist de gegevens niet binnen dertig seconden in rook zou laten opgaan. Ze had vandaag niet veel medicijnen genomen, dus haar kortetermijngeheugen zou redelijk betrouwbaar moeten zijn.

Met de nadruk op ‘zou’.

‘Het is zaterdagavond,’ zei Eve afkeurend. ‘Je werkt voor jezelf. Vanuit hús.’

‘Wat precies de reden is waarom ik discipline moet hebben. Bel Dani.’

‘Dani zingt als een brulaap.’

‘Maar ze heeft een goede présence,’ zei Chloe schappelijk.

‘Met een goede présence kun je niet alles verbergen. Ze is Madonna niet, in Jezusnaam. Ik denk dat je de ernst van deze situatie niet bevat, Chlo; dit is niet zomaar een karaokeavond. Er is een wedstrijd.’

‘O, dolletjes.’

‘Raad eens wat de prijs is?’

‘Dat kan ik met geen mogelijkheid weten,’ mompelde Chloe.

‘Toe dan. Raad eens!’

‘Vertel het maar gewoon. Ik val om van de spanning.’

‘De prijs,’ zei Eve dramatisch, ‘is... kaartjes voor Mariah Careys kersttour!’

‘Kaartjes voor...?’ O, allemachtig, zeg. ‘Die hoeft je niet te winnen, Eve. Laat Gigi ze voor je regelen.’

‘Daar gaat het helemaal niet om. Dit is voor de lol! Je weet wel, lol? Dat ding dat jij nooit hebt?’

‘Dit komt misschien als een schok voor je, lieverd, maar de meeste mensen worden niet erg enthousiast van karaoke.’

‘Oké dan,’ bond Eve in. Ze klonk nogal ontstemd. Maar zoals altijd fleurde ze snel weer op. ‘Over lol gesproken... hoe vordert het met die lijst van je?’

Chloe zuchtte en liet haar hoofd tegen de kussens vallen. Iemand moest haar tegen kleine zussen beschermen. Ze had ze nooit over haar lijst moeten vertellen, die ze had geschreven na haar bijna-doodervaring en het voornemen dat daarop volgde. Ze hadden haar altijd geplaagd met haar gespecificeerde plannen.

Nou, mooi dom van ze, want plannen was de sleutel tot succes.

Het was immers dankzij de lijst dat Chloe's denkbeeldige overlijdensbericht er nu een stuk positiever uitzag. Als ze vandaag doodging, kon ze met trots claimen dat er in de kranten iets zou staan als:

Op de gevorderde leeftijd van 31 trok Chloe uit de woning van haar familie en huurde ze een benauwd flatje, als een normaal mens. Ze schreef ook een indrukwekkende lijst van zeven punten met daarin haar plannen om haar leven uit te zoeken. Hoewel ze er niet in slaagde om de lijst helemaal te voltooien voor haar dood, bewijst het bestaan ervan dat ze op een betere, minder saaie plek was. We huldigen je, Chloe Brown. Je hebt duidelijk naar het universum geluisterd.

Toereikend, zij het niet ideaal. Ze had haar leven nog niet helemaal veranderd, maar ze was ermee bezig. Ze was een rups die in een door het universum goedgekeurde pop zat. Op een dag, niet ver in de toekomst, zou ze verrijzen als een prachtige vlinder die aan één stuk door coole en geweldige dingen deed, of die dingen nu wel of niet eerder waren ingepland. Het enige dat ze hoefde te doen, was de lijst volgen.

Helaas deelde Eve haar geduld of positieve kijk niet. 'Nou?' drong ze aan toen Chloe geen antwoord gaf. 'Heb je al iets afgestreept?'

'Ik ben verhuisd.'

'Ja, dat had ik gemerkt,' zei Eve proestend. 'Wist je dat ik nu de laatste Brown-zus ben die nog thuis woont?'

'Echt? Ik had geen idee. Ik dacht dat er nog een aantal van ons door de gangen dwaalde.'

'O, houd je mond.'

'Misschien moet jij binnenkort ook op jezelf gaan wonen.'

'Nog niet. Ik spaar mijn maandelijkse toelage nog steeds op,' zei Eve vaag. God mocht weten waarvoor. Chloe durfde het niet

te vragen, voor het geval dat het antwoord iets was als ‘een met diamanten bezette viool, natuurlijk.’ ‘Maar je bent al weken geleden verhuisd, Chlo. Er staan allerlei dingen op die lijst van je. Wat heb je nog meer gedaan?’

In geval van twijfel altijd zwijgen – dat was Chloe’s motto.

‘Ik wist het,’ zei Eve uiteindelijk snuivend. ‘Je stelt me teleur.’

‘Ik stel jóú teleur?’

‘Ja. Dani heeft om vijftig pond gewed dat je je lijst voor het einde van het jaar zou laten zitten, maar ik –’

‘Ze heeft wát gewed?’

‘Ik steunde je als een goede en loyale zus –’

‘Wat is er in vredesnaam mis met jullie?’

‘En dit is wat ik ervoor terugkrijg! Apathie! En om het af te maken, help je me niet eens om kaartjes voor Mariah Carey te winnen.’

‘Houd toch op over karaoke,’ snauwde Chloe. Ze was plotseling uitgeput en haalde een hand over haar gezicht. ‘Lieverd, ik kan niet meer praten. Ik ben echt aan het werk.’

‘Prima.’ Eve zuchtte. ‘Maar je bent nog niet van me af, Chloe Sophia.’

‘Laat dat.’

‘Ik rust niet voor je niet langer zo’n saaie...’

Chloe hing op.

Een tel later verscheen er een melding op haar scherm.

EVE: 😊

Chloe schudde haar hoofd met toegeeflijke irritatie en ging weer aan het werk. De zoekmachineoptimalisatie van plaatselijke restaurants, kapsalons en de andere kleine bedrijven op haar werk-schema zou zichzelf niet onderhouden. Ze ging op in het bekende mentale ritme van onderzoek en updates... of dat probeerde ze tenminste. Maar haar concentratie was verpest. Na vijf minuten

stopte ze om verontwaardigd tegen de lege kamer te mompelen: ‘Dani heeft er vijftig pond op ingezet dat ik de lijst in de steek zou laten? Belachelijk.’

Na tien minuten roffelde ze met haar vingers tegen de bank en zei ze: ‘Ze begrijpt de kunst van doelen stellen op basis van lijsten gewoonweg niet.’ Het feit dat Dani aan het promoveren was, was van geen enkel belang. Ze was te rebels om het belang van een goed, solide plan te bevatten.

Hoewel... het was wel even geleden dat Chloe de balans had opgemaakt. Misschien was het tijd voor een controle. Voor ze het wist, was haar laptop dicht en achtergelaten in de woonkamer, terwijl zij weg schreed om het glitterende blauwe notitieboek te pakken dat ze in haar nachtkastje verstopte.

Chloe had veel notitieboeken, omdat Chloe veel lijstjes maakte. Haar brein, vaak warrig door pijn of pijnstillers (of, op echt spannende dagen, allebei), was een vertroebeld, futloos ding dat niet te vertrouwen was, dus vertrouwde ze op netjes georganiseerde geheugensteuntjes.

Dagelijkse to-dolijsten, wekelijkse to-dolijsten, maandelijks to-dolijsten, medicatielijsten, boodschappenlijsten, Vijanden-die-ik-zal-vernietigen-lijsten (die was behoorlijk oud en eigenlijk vooral om haar moreel te bevorderen), cliëntenlijsten, verjaardaglijsten en, haar persoonlijke favoriet, verlanglijsten. Als iets kon worden georganiseerd, gecategoriseerd, gepland en netjes in een sectie van een notitieboek met een kleurcode kon worden opgeschreven, was de kans groot dat Chloe dat al had gedaan. Want kijk, als ze het niet deed, belandde ze binnen de kortste keren in wat mam ‘een vreselijke consternatie’ noemde. Chloe had geen tijd voor consternatie.

Maar de enige lijst in het notitieboek dat ze nu vasthield, was niet zoals alle andere. Ze sloeg het open op de eerste bladzijde en haalde haar vinger over de strenge blokletters die erin stonden. Hier stonden geen vrolijke krabbels of kleurrijke kronkels, want

toen ze deze specifieke bladzijde had ontworpen, had Chloe het echt gemeend. Ze meende het nog stééds echt.

Dit was haar Zoek-het-uit-lijst. Die nam ze behoorlijk serieus. Wat de vraag opriep: waarom waren de hokjes om aan te vinken zo smartelijk on-aangevinkt?

Haar zoekende vinger volgde de omtrek van de allereerste taak. Deze had ze tenminste wel volbracht: *1. Op mezelf gaan wonen.* Ze was nu vijf weken onafhankelijk – écht onafhankelijk, met zelf budgetteren, boodschappen doen, en dergelijke dingen, en ze was nog niet spontaan in brand gevlogen. Haar ouders waren stomverbaasd, haar zussen waren verheugd, Gigi jodelde ‘Ik zei het toch!’ tegen Jan en alleman, et cetera. Het was erg vergenoegend.

Minder vergenoegend waren de vijf onvoltooide taken die eronder stonden.

- 2. Van een dronken avond stappen genieten.*
- 3. Op een motor rijden.*
- 4. Kamperen.*
- 5. Nietszeggende maar zeer plezierige seks hebben.*
- 6. Over de wereld reizen met alleen maar handbagage.*

En dan was er nog de allerlaatste taak, die ze verontrustend snel had kunnen aanvinken.

- 7. Iets slechts doen.*

O, ze had iets slechts gedaan, nou en of. Niet dat ze haar zussen dáár ooit over kon vertellen. Van de gedachte liepen haar wangen al rood aan. Maar toen ze met haar notitieboek terugliep naar de woonkamer, sleepten haar schuldbewuste herinneringen haar blik, onder luid protest, naar het raam. Het verboden portaal naar haar *iets slechts*. De gordijnen waren nog steeds dicht, al sinds haar

vorige transgressie – maar er was die smalle opening waar licht door kwam stromen.

Misschien moest ze de gordijnen beter dichtdoen om die opening helemaal af te sluiten, gewoon voor de zekerheid. Ja. Absoluut. Ze sloop naar het brede woonkamerraam en tilde een hand op om het te doen... maar er vond een of andere storing plaats en voor ze het wist, trok ze het gordijn een stukje opzij, waardoor de opening breder werd in plaats van dat-ie verdween. Een vage baan licht strekte zich naar haar uit vanaf het terras op de binnenplaats en vermengde zich met de laatste snikken van de stervende zon, en ze dacht bij zichzelf: *niet doen, niet doen. Dit is afschuwelijk invasief en meer dan een beetje creepy en zo maak je alles alleen maar erger...*

Maar haar ogen bleven gewoon kijken. Ze staarden naar de overkant van de nauwe binnenhof, door een niet-zo-ver-weg raam, naar het figuur dat daarachter werd afgeschilderd.

Redford Morgan was hard aan het werk.

‘Noem me Red,’ had hij tegen haar gezegd, maanden geleden. Dat had ze niet gedaan. Ze kón het niet. Het woord, zoals alles aan hem, was te veel voor haar om aan te kunnen. Chloe was niet op haar best in de buurt van mensen zoals hij; zelfverzekerde mensen, knappe mensen, de mensen die makkelijk glimlachten en die door iedereen werden gemogen en lekker in hun vel zaten. Ze herinnerden haar aan alles wat zij níét was en aan alle mensen die haar in de steek hadden gelaten. Ze zorgden dat ze zich prikkelbaar en dwaas en afstandelijk en dom voelde, wat haar een akelig gevoel in haar maag gaf, tot ze alleen nog maar kon snauwen of stamelen.

Meestal koos ze voor snauwen.

Het probleem met Redford was dat hij haar altijd op haar slechtste momenten leek te betrappen. Zoals die keer dat een of andere hippe jonge moeder Chloe had klemgezet op de binnenhof om haar te vragen: ‘Is dat een pruik?’

Chloe had haar gebruikelijke simpele bruine knot verbluft een

klopje gegeven terwijl ze zich afvroeg of ze die ochtend per ongeluk een van Dani's platinablonde pruiken had gepakt. '... Nee?'

De hippe mama was niet onder de indruk van Chloe's gebrek aan overtuiging en had de zaak daarom zelf in handen genomen. Wat in dit geval betekende dat ze Chloe's haar greep alsof het een dier op een kinderboerderij was.

Maar was Redford getuige van dié ramp? Natuurlijk niet. Evenmin had hij het met chocolade besmeurde kind van die vrouw Chloe een 'gemene, lelijke mevrouw' horen noemen omdat ze zichzelf verdedigde. Nee; hij was als een getatoeëerde redder in nood net op tijd gearriveerd om te horen hoe Chlóé de vrouw een 'smakeloze schande voor de mensheid' en het kind 'een vieze snotbal' noemde, wat allebei duidelijk feitelijke opmerkingen waren.

Red had haar aangekeken alsof ze Cruella de Vil was en de hippe jonge moeder laten uithuilen op zijn schouder.

En dan was er nog dat ongelukkige incident bij de postvakjes. Was het Chloe's schuld dat er een knettergek oud vrouwtje dat Charlótte Brown heette direct boven haar in 2D woonde? Of dat het bovengenoemde knettergekke oude vrouwtje, sans bril, per ongeluk Chloe's postvakje had opengebrouwen en de post die erin zat had opengemaakt? Nee. Nee, dat was het niet. Het was ook niet Chloe's schuld dat ze, verbolgen over het lètterlijke misdrijf dat tegen haar was gepleegd, in een opwelling had gereageerd door het postvakje van het oude vrouwtje te vinden en haar thermosfles thee door de brievenbus leeg te gieten. Hoe had zij kunnen weten dat Charlotte Brown zat te wachten op kaarten voor haar zeventigste verjaardag van haar kleinkinderen in de Verenigde Staten? Dat kón ze niet weten, natuurlijk. Ze was niet helderziend, in vredesnaam.

Ze had geprobeerd om dat allemaal aan Redford uit te leggen, maar hij had zo ontzettend dreigend gekeken, en toen had hij iets vlijmscherps gezegd – daar was hij goed in, die ellendeling – en had Chloe het opgegeven. Hooghartige stilte was veel makkelijker,

vooral in zijn buurt. Hij veranderde haar in een wandelende ramp, dus vermeed ze hem overdag als de builenpest.

Maar 's nachts keek ze soms toe terwijl hij schilderde.

Hij stond voor zijn raam, zonder shirt, wat haar dus behalve een gluurder ook een viezerik maakte. Maar dit was geen seksuele daad. Hij was in haar ogen maar ámper aantrekkelijk. Ze zag hem niet als object, of iets dergelijks. Van een afstandje, in het donker, met die scherpe tong van hem weggestopt, zag ze hem als poëzie. Hij had een intuïtieve uitstraling, zelfs als hij woedend naar haar keek, maar vooral wanneer hij schilderde. Er was dan een oprechtheid, een kwetsbaarheid aan hem die haar fascineerde.

Chloe wist dat ze van vlees en bloed en bot was, net zoals hij. Maar ze was niet zo springlevend als hij. Bij lange na niet.

Hij was en profil, gefocust op het doek voor hem. Soms schilderde hij weifelend, bijna voorzichtig; andere keren staaarde hij meer naar het doek dan dat hij het aanraakte. Maar vanavond was hij een levende storm, deppend en schilderend met snelle, soepele bewegingen. Ze kon niet zien waar hij aan werkte en dat wilde ze ook niet. Wat ertoe deed, was het subtiele opkomen en zakken van zijn ribben terwijl zijn ademhaling sneller werd en de vlugge, kleine bewegingen van zijn hoofd, vogelachtig en fascinerend. Wat ertoe deed, was hij.

Zijn lange haar hing voor zijn gezicht, een koper-karamelkleurig gordijn met overal snippers vuurgloed. Dat haar, wist ze, verborg sterke wenkbrauwen, die nu waarschijnlijk gefronst waren van concentratie; een scherpe, lange neus; een smalle mond die op het randje van glimlachen leefde, omringd door rossige stoppels. Ze vond het fijn om zijn intense concentratie te zien als hij aan het schilderen was, maar ze wist dat het maar beter was dat zijn wilde haar alles verhulde. Als zij hem niet kon zien, kon hij haar niet zien. En hoe dan ook, ze hoefde zijn gezicht niet te zien om in zijn levenskracht te verdrinken. De koperkleurige lokken die over

die brede schouders tuimelden, de inkt die onder zijn bleke huid was vastgelegd; dat was genoeg.

Als iemand haar zou vragen hoe zijn tatoeages eruitzagen, zou ze niet in staat zijn om de beelden of de woorden te beschrijven. Ze zou het hebben over het ondoordringbare zwart ervan, en de stipjes kleur. De verbleekte tatoeages die een klein beetje verhoogd op zijn huid leken te liggen, en de tatoeages die over hem heen spoelden als inkt die in water was gegoten. Ze zou zeggen hoe vreemd het was om ervoor te kiezen om voor iets te bloeden, simpelweg omdat je het wilde. Ze zou vertellen wat voor gevoel dat haar gaf en hoe ze ook iets zó graag wilde willen, en regelmatig genoeg, om er haar eigen equivalent van zijn talloze tatoeages van te bouwen.

Maar niemand zou het haar ooit vragen, want ze hoorde het niet te weten.

De eerste keer dat ze op dit uitzicht was gestuit, had ze zich onmiddellijk weggedraaid en haar ogen dichtgeknepen terwijl haar hart probeerde om uit zijn kooi te breken. En ze had haar gordijnen dichtgetrokken. Hard. Maar het beeld was bij haar blijven hangen en haar nieuwsgierigheid was aangezwollen. Ze had het zich dagenlang afgevraagd: *Was hij naakt? Náákt voor zijn raam? En wat had hij in zijn hand? Wat was hij daar aan het dóén?*

Ze hield het drie weken vol voor ze weer keek.

De tweede keer had ze geaarzeld, geschokt door haar eigen vrijpostigheid, toen ze in het donker naar het raam sloop en zich achter de bijna-dichte gordijnen verstopte. Ze had nét lang genoeg gegluurd om haar eigen vragen te kunnen beantwoorden: hij had een spijkerbroek aan en niet veel meer dan dat; hij had een penseel in zijn hand; hij was, natuurlijk, aan het schilderen. Toen had ze nog langer gestaard, gebiologeerd door de aanblik. Naderhand had ze *Iets slechts doen* van haar lijst gestreept en geprobeerd om zich goed te voelen, in plaats van schuldig. Dat was niet gelukt.

En deze keer? De derde keer? *De laatste keer*, zei ze ferm tegen

zichzelf. Wat had ze deze keer voor smoes?

Ze had er geen. Ze was duidelijk een laakbaar mens.

Hij stopte, rechtte zijn rug en deed een pas naar achteren. Ze keek toe terwijl hij zijn penseel weglegde en zijn vingers strekte op een manier die betekende dat hij uren aan het werk was geweest. Ze was jaloers op hoever hij zichzelf kon pushen, hoelang hij op één plek kon staan zonder dat zijn lichaam klaagde of leed. Of hem strafte. Ze trok het gordijn met een rukje wat wijder open, omdat haar afgunstige handen uit eigen beweging actie ondernamen, en iets meer licht kwam haar schaduwrijke schuld binnenstromen.

Red draaide zich plotseling. Hij keek uit zijn raam.

Recht naar haar.

Maar ze was er niet meer; ze had het gordijn losgelaten, zich vliegensvlug omgedraaid en zich tegen de muur gedrukt. Haar hart sloeg zo hard en zo snel dat het bijna pijnlijk aanvoelde in haar keel. Haar ademhalingen waren haperende snikken, alsof ze een kilometer had gerend.

Hij had haar niet gezien. Heus niet. Écht niet.

Maar desondanks vroeg ze zich af – wat zou hij kunnen doen, als hij haar wel had gezien?